

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 663/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Skarżony jest wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim wydany w dniu 17 czerwca 2021 roku w sprawie II K555/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut pierwszy (I) apelacji obrońcy oskarżonego E. S. dotyczył obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia : a) art. 4 kpk w zw. z art.7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez uznanie za niewiarygodne zeznań oskarżonego i niedokonanie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

ustaleń faktycznych na podstawie ich treści podczas gdy zeznania oskarżonego są spójne, konsekwentne oraz odpowiadają zasadom logiki i doświadczenia życiowego oraz zeznaniom świadków A. J., M. F. oraz S. H.,

b) art. 4 kpk w zw. z art.7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez jednostronną, wybiórczą i naruszającą zasady prawidłowego rozumowania, omijającą wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, nieuwzględniającą całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i niedanie wiary świadkowi M. F. w zakresie w jakim potwierdziła, iż oskarżony nie prowadził pojazdu w chwili zdarzenia oraz świadkom A. J. oraz S. H., którzy są tak samo obcy dla oskarżonego, a więc i bezstronni, jak świadkowie A. S. i M. K., co do braku prowadzenia

pojazdu przez
oskarżonego,

c) art. 4 kpk w
zw. z art.7 kpk
w zw. z art. 410
kpk poprzez danie
wiary zeznaniom
świadków A. S. i
M. K., podczas gdy
są one niezgodne z
pozostałym
materiałem
dowodowym, w tym
przede wszystkim
zeznaniami
oskarżonego i
świadka M. F.,
w szczególności,
iż świadkowie nie
podeszli do auta
oskarżonego i nie
sprawdzili kto nim
kieruje, aż do
przyjazdu Policji,

d) art. 4 kpk w
zw. z art.7 kpk
w zw. z art. 410
kpk poprzez danie
wiary zeznaniom
świadków P. J. oraz
B. K. w zakresie
w jakim miał
używać wobec nich
słów wulgarnych
bądź grozić im
bezprawnie swoimi
wpływami, gdy
osoby te użyły
zdecydowanie dużej
przemocy fizycznej
wobec oskarżonego
i swymi działaniami
uzyskały bezprawne
wyjaśnienia od
oskarżonego,

e) art. 4 kpk w
zw. z art.5§2 kpk

	<p>w zw. z art. 410 kpk poprzez uznanie winy oskarżonego, podczas gdy stan faktyczny budzi poważne wątpliwości, które winny zostać rozpoznane na jego korzyść, w szczególności wątpliwości budzą zeznania świadków z patrolu Policji, którzy próbowali przedstawić, iż oskarżony próbował odjechać z miejsca zdarzenia, gazował pojazdem, podczas gdy pojazd ten jest samochodem o napędzie elektrycznym, którym nie da się gazować, co budzi poważne wątpliwości co do wiarygodności tych świadków.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Aby skutecznie podnosić zarzut naruszenia wynikającej z art. 7 kpk zasady swobodnej oceny dowodów należałoby wykazać, czego obrońca oskarżonego nie zdołał uczynić, że ustalenia sądu</p>			

meriti oraz ocena zgromadzonego w niniejszej sprawie istotnego materiału dowodowego z punktu widzenia postawionego oskarżonemu zarzutu nie została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 §2 kpk), a nadto nie była wynikiem rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk) oraz uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424§1pkt1 kpk) - zobacz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 r., OSNKW 1991 r., nr 7-9, poz. 41 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998 r., Prok i Pr. 1999 r., nr 2 poz.6). Wbrew zarzutom zawartym w punkcie

pierwszym
(podpunkty od a
do d) apelacji
wniesionej przez
obrońcę
oskarżonego E. S.,
w ocenie sądu
okręgowego
zasadność ocen i
wniosków
wyprowadzonych
przez sąd I
instancji z dowodów
ujawnionych w toku
przewodu sądowego,
odpowiada zasadom
logicznego
rozumowania i
wskazaniom wiedzy
oraz doświadczenia
życiowego. Fakt ten
nie pozwala na
przyjęcie, iż w
niniejszej sprawie
sąd rejonowy
przekroczył granice
swobodnej oceny
dowodów, a tym
samym, dopuścił się
błędu w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku, mogącego
mieć wpływ na
treść wydanego
orzeczenia. Z urzędu
podnieść należy, że
sąd I Instancji
prawidłowo dokonał
oceny wyjaśnień
złożonych przez
oskarżonego w
postępowaniu
przygotowawczym
oraz na etapie
postępowania
sądowego,
natomiast nie

dokonywał oceny
zeznań
oskarżonego, jak to
wynika z treści
wniesionej przez
obrońcę apelacji.
Wbrew
podniesionym
zarzutom przez
apelującego
oskarżony E. S.
składając
wyjaśnienia w
postępowaniu
przygotowawczym,
w których przyznał
się do dokonania
zarzuczonego mu
czynu
wypełniającego
dyspozycję art.
178a§1 kk, nie
był zmuszany do
złożenia tego
rodzaju wyjaśnień, w
szczególności przez
pokrzywdzonych
funkcjonariuszy
Policji. Pierwsze
wyjaśnienia E. S.
złożył w dniu 12
czerwca 2020 roku
i wówczas przyznał
się do dokonania
tylko pierwszego
z zarzuconych mu
czynów (z art.
art 178a§1 kk),
natomiast drugie
wyjaśnienia
oskarżony złożył w
dniu 20 sierpnia
2020 roku, w
obecności
ustanowionego w
sprawie obrońcy i w
tych wyjaśnieniach
przyznał się nie
tylko do pierwszego
z zarzuconych mu

czynów, ale także do znieważenia funkcjonariuszy Policji podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych, związanych z jego osobą. Oba przesłuchania (wówczas) podejrzanego nie prowadził żaden z występujących w sprawie pokrzywdzonych funkcjonariuszy Policji. Trafnie zatem sąd I instancji ocenił wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie, jako nie zasługujące na wiarę i stanowiące jego przyjętą linię obrony w tej sprawie. Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie sąd I Instancji oparł się na zeznaniach świadków A. S., M. K., P. J. i B. K.. Sąd I instancji wyczerpująco uzasadnił dlaczego zeznaniom ww. świadków dał wiarę i odmówił wiary zeznaniom świadka M. F.. Podnieść także należy, że gdyby przyjąć wersję podaną w zeznaniach M. F., iż to ona prowadziła samochód w dniu

zdarzenia i zostawiła go w pewnym momencie razem z oskarżonym, który siedział na miejscu pasażera, to wiedząc, że jest on w stanie nietrzeźwości, nie pozostawiałyby kluczyków od samochodu w stacyjce wraz z włączonym silnikiem. Ponadto jak trafnie ustalił sąd I instancji świadek M. K. miał cały czas kontakt wzrokowy z samochodem, którym jechał oskarżony i do przyjazdu funkcjonariuszy Policji, nikt z niego nie wysiadał. Także z zeznań świadka A. S. jednoznacznie wynika, że zanim przyjechał patrol Policji, zajrzał przez szybę do stojącego samochodu i na miejscu kierowcy siedział oskarżony. Podobnie jeżeli chodzi o czyn zarzucony oskarżonemu w punkcie II aktu oskarżenia i przypisany w punkcie 5 zaskarżonego wyroku, sąd I instancji dokonał wnikliwej oceny zeznań świadków funkcjonariuszy Policji P. J. i B. K., którzy szczegółowo

opisali zachowanie oskarżonego E. S. w dniu zdarzenia w stosunku do nich. Dokonana ocena przez sąd I instancji zeznań ww. świadków odpowiada zasadom logicznego rozumowania i wskazaniom wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a zatem pozostaje pod ochroną art. 7 kpk Na marginesie podnieść należy, że oskarżony pewnych szczegółów swojego zachowania w dniu zdarzenia może nie pamiętać, gdyż miał podczas interwencji funkcjonariuszy Policji 2,30 ‰ alkoholu we krwi. Także prawidłowa jest dokonana ocena przez sąd I instancji zeznań świadków S. H. i A. J., których treść nie podważa w sposób skuteczny wiarygodności zeznań świadków A. S. i M. K., z których jednoznacznie wynika, że to oskarżony tuż przed jego zatrzymaniem w dniu zdarzenia kierował samochodem marki V. (...) o nr rej. (...). Nie jest także zasadny zarzut zawarty w punkcie pierwszym (podpunkt e)

apelacji obrońcy
oskarżonego E. S.
dotyczący obrazy
przepisów
postępowania
mającej wpływ na
treść orzeczenia : art.
4 kpk w zw. z art.5§2
kpk w zw. z art. 410
kpk poprzez uznanie
winy oskarżonego,
podczas gdy
zdaniem
apelującego stan
faktyczny budzi
poważne
wątpliwości, które
winny zostać
rozpoznane na jego
korzyść. Z
utrwalonej linii
orzecznictwa Sądu
Najwyższego
wynika, że „zarzut
naruszenia art. 5 §
2 KPK może być
uznany za skuteczny
tylko wówczas, gdy
zostanie wykazane,
że orzekający w
sprawie sąd
rzeczywiście miał
wątpliwości o takim
charakterze i nie
rozstrzygnął ich na
korzyść
oskarżonego.
Natomiast z
naruszeniem art.
410 KPK mamy
do czynienia jedynie
wówczas, gdy sąd
opiera swoje
orzeczenie na
materiale
nieujawnionym na
rozprawie głównej
bądź tylko na
części materiału
ujawnionego i jego

rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności. Z przyczyn oczywistych nie można więc jednocześnie skutecznie zarzucić naruszenia norm wynikających z obu tych przepisów. Dodać ponadto można, że tak, jak dla zasadności zarzutu naruszenia art. 5 § 2 KPK, nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów, tak też w żadnej mierze dokonanie przez sąd oceny dowodów i oparcie się na określonych z nich, przy jednoczesnym odmówieniu wiary dowodom przeciwnym nie stanowi naruszenia dyspozycji art. 410 KPK"(postanowienie Sądu Najwyższego-Izba Karna z dnia 24 lutego 2021 r. , II K 172/20). W realiach przedmiotowej sprawy sąd I instancji oceniając prawidłowo ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy nie miał wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego

<p>odnośnie przypisanych mu czynów i szczegółowo uzasadnił, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a które dowody uznał za nie zasługujące na danie im wiary.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zarzut pierwszy apelacji obrońcy oskarżonego E. S. obraży przepisów postępowania wymienionych w podpunktach od a do e, mającej wpływ na treść orzeczenia nie zasługuje na uwzględnienie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skoro niezasadny okazał się zarzut apelacyjny obraży przepisów postępowania wymienionych w podpunktach od a do e, mającej wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to brak było podstaw prawnych do uwzględnienia wniosku obrońcy oskarżonego E. S. i uniewinnienia oskarżonego od</p>		

<p>dokonania przypisanych mu czynów przez sąd I instancji lub uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut drugi apelacji obrońcy oskarżonego E. S. (opisany w podpunkcie f) dotyczył naruszenia przepisu prawa materialnego tj. art. 224§1 kk poprzez jego błędne przyjęcie podczas, gdyby za prawdziwe przyjąć zeznania policjantów to nie doszło do realnego zaniechania prawnych czynności służbowych, podczas gdy oskarżony nie dysponował właściwymi znajomościami, które pozwoliłyby na takie czynności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wbrew twierdzeniom obrońcy</p>			

oskarżonego sąd I instancji prawidłowo przypisał w punkcie 5 zaskarżonego wyroku dokonanie przez E. S. zarzuconego mu czynu w punkcie II aktu oskarżenia. Aktualny jest pogląd zawarty w wyroku Sądu Najwyższego wydanym w dniu 22 czerwca 1999 roku (III KKN 376/97), że „działanie sprawcy polegające na jednej albo wielu następujących bezpośrednio po sobie wypowiedziach, zawierających zniewagi i groźby bezprawne, skierowane pod adresem funkcjonariusza publicznego, wyczerpujące znamiona ustawowe przestępstw określonych w art. 235 i 236 KK 69 r. (odpowiednio w art. 224 § 2 i art. 226 § 1 KK z 1997 r.), stanowi jedno przestępstwo kwalifikowane z tych przepisów, pozostających w zbiegu kumulatywnym (art. 10 § 2 KK 69 i art. 11 § 2 KK z 1997 r.). Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zeznań świadków

funkcjonariuszy
Policji P. J. oraz
B. K. i aktualne
są rozważania sądu
okręgowego zawarte
w punkcie 3.1
uzasadnienia
odnośnie oceny
zeznań ww.
świadków. Również
przyjęta przez sąd I
instancji
kwalifikacja prawna
czynu przypisanego
oskarżonemu E.
S. w punkcie
5 zaskarżonego
wyroku jest w ocenie
sądu okręgowego
prawidłowa. Wbrew
zarzutowi
zawartemu w
apelacji obrońcy
oskarżonego sąd I
instancji przypisał
oskarżonemu w
punkcie 5
zaskarżonego
wyroku dokonanie
czynu
wypełniającego
dyspozycję art.
226§1 kk w zw. z
art. 224§2 kk w zw.
z art. 11§2 kk w
zw. z art. 4 §1 kk
(a nie art. 224§1
kk), natomiast w
podstawie wymiaru
kary powołał przepis
art. 224§2 kk w zw.
z art. 224§1 kk w
zw. z art. 11 §3 kk
w zw. z art. 37 a
kk. Podnieść należy,
że groźba bezprawna
stanowiąca jedno
ze znamion czynu
zabronionego
opisanego w art.

224§2 kk jest pojęciem szerszym niż groźba karalna. Zgodnie z treścią art. 115§2 kk groźbą bezprawną jest zarówno groźba, o której mowa w art. 190 kk, jak i groźba spowodowania postępowania karnego lub rozgłoszenia wiadomości uwłaczającej czci zagrożonego. Skoro oskarżony podczas wykonywania czynności służbowych przez pokrzywdzonych funkcjonariuszy Policji oprócz tego, że znieważał ich słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, to także groził im, że zostaną zwolnieni z pracy za to, że go zatrzymali, gdyż zna osoby wpływowe, to logiczną konsekwencją takiego działania było spowodowanie u pokrzywdzonych takiej presji, aby odstąpili od wykonywania z nim prawnych czynności służbowych. Jednocześnie dla dokonania czynu z art. 224§2 kk nie ma znaczenia, czy oskarżony faktycznie znał jakiegokolwiek wpływowe osoby.

<p>Funkcjonariusze Policji wykonujący z nim czynności służbowe nie mieli możliwości zweryfikowania wiarygodności jego twierdzeń, jednak była to groźba bezprawna skierowana w stosunku do nich, gdyż gdyby rzeczywiście znał np. ich bezpośrednich przełożonych, to aby rozpocząć proces zaszkodzenia im, musiałby przekazać wiadomości nieprawdziwe, uwłaczające ich czci w związku z prawidłowo wykonywanymi przez nich obowiązkami służbowymi.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zarzut obrazy prawa materialnego to jest przepisu art. 224§ 1kk nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skoro niezasadny okazał się zarzut apelacyjny obrazy przepisu prawa materialnego art.</p>		

224 §1 kk ,
to brak było
podstaw prawnych
do uwzględnienia
wniosku obrońcy
oskarżonego E. S.
i uniewinnienia go
od przypisanych mu
czynów przez sąd
I instancji lub
uchylenia wyroku i
przekazania sprawy
do ponownego
rozpoznania sądowi
rejonowemu.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Zwięźle o powodach
uwzględnienia
okoliczności

5.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. **Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

Sąd okręgowy
utrzymał w mocy
wyrok Sądu
Rejonowego w

<p>Piotrkowie Trybunalskim, który został zaskarżony na korzyść przez obrońcę oskarżonego E. S..</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Skoro zarzuty podnoszone w apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego E. S. nie zasługiwały na uwzględnienie, a także brak było podstaw do zmiany lub uchylecia wyroku sądu I instancji z urzędu, należało zaskarżony wyrok utrzymać w mocy.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i</p>		

podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
Punkt 2 wyroku	<p>O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze sąd okręgowy orzekł na podstawie art. 636§1 kpk . Apelację od wydanego wyroku wniósł obrońca oskarżonego E. S. i wniesiony środek odwoławczy nie został uwzględniony. Koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi zatem na zasadach ogólnych oskarżony. Na podstawie art 627 kpk w zw. z art. 8 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. nr 49 z 1983 roku poz. 223 z późniejszymi zmianami) sąd okręgowy zasądził od oskarżonego E. S. na rzecz Skarbu Państwa</p>	

	<p>kwotę 1250 złotych z tytułu opłaty za drugą instancję oraz kwotę 20 złotych tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze, zgodnie ryczałtem wynikającym z §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U z 2013 r. poz. 663).</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego E. S.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skarżone jest rozstrzygnięcie dotyczące uznania, że oskarżony dopuścił się czynów przypisanych mu przez sąd I instancji.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana